

FARKLI

Aslında güzel bir bebektim, altın sarısı uzun saçlarım vardı. Saçlarımı taramaktan ve kestirmekten nefret ederdim. Mavi omuzları açık bir üstüm vardı giymekten bıkmadığım onu giyince saçlarımı kulağımın arkasına atardım mahallemizde kıvrıla kıvrıla yürürdüm. Bir de oğlu vardı Meral teyzenin Ege beni fark etsin diye özellikle onun önünden geçerdim. Tüm yol izlerdi beni ben de elimde oyuncak bebeklerim arkadaşlarımın yanına giderdim. Her şey güzeldi ben küçükken bir sürü arkadaşım vardı birde Ege.

Ne olduysa o kış oldu; havaların soğumasıyla anında hasta olmuşum, çok yüksek ateşim vardı. Anneler yaptıkları sirkeli sularla ne kadar uğraşsa da ateşimi düşürememişlerdi, havale geçirmişim. İşte tam da o gecede değişti hayatım. O ateşle, o halsizlikle kendimden geçmişim, tek hatırladığım annemin babamla tartışıyor olmasıydı. İşte son duyduğum şeyler sadece bunlardı.

Kendime geldiğimde devlet hastanesindeydik; bembeyaz bir odada birkaç hastayla daha aynı yeri paylaşıyordum. Duvarlar bembeyazdı, yerler de öyle, ellerime şöyle bir baktım benim, rengimde bembeyaz olmuştu bir kaç hemşire aceleyle gelip uyanmamla birlikte beni muayene etmeye başladı neye uğradığımı şaşırtdım. Dikkat ettim de hemşireler ve doktorda bembeyaz önlükler giyiyordu, sanırım o odada beyaz olmayan tek şey benim donuk mavi gözlerimdi.

Daha sonra annem geldi, kan çanağı gibi olmuştu gözleri, bana sarılmış haykırarak ağlıyordu. Sonradan fark ettim herkes bana bir şey anlatmaya çalışıyordu, ama ben sadece bakıyordum duyamıyordum... Bir kaç günün sonunda zaten ancak kendime gelebilmişim, geçici sandığım duyma kaybım hala devam ediyordu. Ses yoktu. Başlarda herkesle yazarak anlaşıyordum ama işin ciddiyetini farkında değildim. Ancak eski arkadaşlarım ve Ege'yle artık iletişim kuramayacağımı ve onların beni dışladığını fark ettiğimde hayata küsmüştüm, artık diğer çocuklar gibi olamayacağım için üzgündüm ağzımı bile açmıyordum.

Yaşım ilerledikçe bana önce ses tonumu ayarlamayı, daha sonra ise dudak okumayı öğrettiler. Küçük yaşta hayattan aldığım bu darbe ile hırslanmışım. Evde eğitim almaya başladım, hızlı dudak okuma konusunda kendimi çok geliştirmişim. Eksik olduğuma değil farklı olduğuma inandım. Sanırım yelkovan ve akrebin seslerini duyamadığımdan zaman o kadar hızlı geçti ki 15 yaşına gelmişim. Ailem lise birinci sınıf eğitimimi benim gibi işitme engelli olanlarla almamı istedi. Fakat ben insanların bana acımasından ve önyargılı davranmasından o kadar sıkılmışım ki istemedim. Artık birinin kapının dışındaki insanlara bizim zavallı ve eksik değil sadece "farklı" olduğumuzu göstermesi gerekiyordu ve ben artık saklanmak istemiyordum. Elbette yüzleşecektim bu insanlarla, bu yüzden bir devlet lisesine kaydımı yaptırdım.

Okulun ilk gününe yaz boyunca kendimi o kadar hazırlamışım ki öncelikle işitme cihazımı kesinlikle takmayacaktım, insanlara kısa bir süre de olsa sağır olduğumu fark ettirmemeliydim, öğrendiklerinde benim de sadece onlardan biri olduğumu görmelilerdi. Planladığım gibi her şey yolunda gidiyordu. Hatta bir kaç arkadaş bile edinmişim. Bu şekilde bir hafta idare edebildim, daha sonra her şey zorlaştı ama artık bunu sorun olarak görmüyordum, çünkü arkadaşlarım vardı, sorun etmezler diye düşündüm ve söyledim. Önce normal olarak şaşırdılar, sonra önemsemediler, ön yargılarını yenmişim ama zamanla bu minik eksikliğim onların gözünde büyüdü. Fark ettim de artık benden hoşlandıkları için değil yalnız kalmayayım diye ve bana acıdıkları için arkadaşım olmuşlardı. Bunların olacağını fark etmeliydim ama edemedim, başaracağımı sandım ama başaramadım.

İkinci dönemin başlarında okulda bir müzik grubu kurulacaktı, her yere afişler asılmış seçmeler başlamıştı. Başlarda çok heyecanlandım, çünkü ben her ne kadar duyamasam da müziği hissediyordum ve bunu kimse bilmiyordu. Evde eğitim aldığım sürede bateri ve piyano çalmaya başlamışım. Piyanoda ellerimi gezdirirken sanki uçuyordum ama bateri çok farklıydı. Bir kız için garip duruyordu belki ama bagetlerim her davullara çarptığında müziği

hissediordum. Bu öyle müthiş bir şey ki bir zaman sonra tutku haline gelmişti. Üstüne üstlük seçmeleri görünce bunun benim için mükemmel bir fırsat olduğunu düşündüm. Hem sevdiğim işi sevdiğim yerde yapabilirdim hem de tüm okula kendimi kanıtlardım. Kendimi diyorum ama ben başarısam, bu önyargıları kırabilirsem diğer işitme engelli dostlarıma örnek olabilirim. Ben onları simgeliyordum.

Sonunda seçmeler gelmişti, oldukça kalabalıktı, ismimi yazdırırken kapıdaki çocuk bana dik dik baktı, sinirlendim ona, seçmelerim sırasında sadece beni izlemesini söyledim. Onlar bana şaşkın gözlerle bakarken, ben kendimden o kadar emindim ki sadece o sahneye çıktım ve başladım... Çaldığım müzik parçası tamamen bana özeldi. Hiç kimse daha önce duymamıştı. İzleyenleri ve tepkilerini görmek istemedim, gözlerimi kapadım yavaşça ve başladım... Olan gücümle vuruyordum, ben hızlı vurdukça müziği iki kat daha çok hissediyordum ama onlar da müziği hissetmenin nasıl bir şey olduğunu bilmiyorlardı. Şaşırmışlardı, son kısımda gözlerimi açtım, salon hiç ummadığım şekilde dolmuş, insanlar bu sefer keyifli bir şaşkınlıkla beni izliyordu. Kapıdaki çocuk da oradaydı beklediğim gibi şaşkındı, alkışlıyordu. Bittiğinde ise heyecandan mı bilmem ama terlemiştim, yine de mutluydum. Beni duyan herkes gelmişti görüyordum alkışlıyorlardı. Hayretle gülümsüyorlardı, sevindim, sonra jüri beni özel olarak yanına çağırdı. Şaşırdıklarını ve hayran kaldıklarını, böyle bir performans beklemediklerini, mutlaka grupta yer alacağını söylediler. Teşekkür ettim ve çıktım.

Dersim kimyaydı sınıfa yöneldim, koridorlarda yürürken her zamankinden farklı herkes bana bakıyordu, nasıl olsa duymaz diye beni ve performansımı konuşuyorlardı. Sorun etmedim, çünkü dudaklarını okuyordum ve hepsi şaşırmış ama bir o kadar da hayran kalmıştı. Şaşırmakta haklılardı aslında, çünkü yaşadığımız yerde benim gibiler için o kadar az olanak var ki kendimizi ifade etmemiz imkânsız denecek kadar zordu.

Sınıfa vardığımda herkes beni tebrik etti. Sırama oturdum, arkamdan bir el uzandı. Döndüm baktım kapıdaki çocuktaki çocuğa. Önce kendini tanıttı; adı Cemal'miş, üst dönem öğrencisi o da tebrik etti beni, gözlerimin içine baktı elimi sıktı. Bir an çok hoşlandığımı fark ettim, ama imkânsız olduğunu düşündüm. O da gruptaymış. Grubun gitaristiymiş, biraz sohbet ettik, sonra gitti. Sınıftakiler ise biraz çekindiler ama dayanamayıp duymadan nasıl bu kadar iyi çaldığımı sordular. Onlara herkese her seferinde verdiğim cevabı verdim "Siz bizleri eksik görüyorsunuz ama değiliz sadece farklıyız siz müziği duyuyorsunuz bizler ise hissediyoruz" dedim. Daha sonra yarışmalar için çok sıkı çalışmaya başladık. Haftanın her günü çalışıyorduk, yani her gün Cemal'i görüyordum, sanırım ondan çok hoşlanmıştım fakat söyleyemiyordum çünkü korkuyordum.

İki yoğun ayın sonunda yarışma günü gelmişti. Başlangıç parçası olarak benim bestemi çalmak istediler, o parça ile kazanacağımıza emindik. Öyle de olmuştu kazandık birincilik ödülünü aldık. Ben ise ödülün çok her şeyin yolunda gittiğine seviniyordum, artık kimsenin bizlere dair önyargısı veya herhangi bir problemi yoktu. Üstelik Cemal de benden hoşlanıyordu. Beni mutlu eden bir diğer haber ise okuduğum okul bir sonraki sene için benim gibi işitme engelli öğrencilere yönelik bir program düzenliyordu. Artık herkesin her şeye daha objektif bakıyor olması gerçekten mükemmeldi.

